

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Marcin Garcia Fernandez

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Krygiółka

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2021 r. w Pile

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Bank (...) SA z siedzibą w W.**

przeciwko **S. M.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego S. M. na rzecz powoda (...) Banku (...) SA z siedzibą w (...).212,67 (trzydzieści siedem tysięcy dwieście dwanaście i 67/100) zł;
2. w pozostałym zakresie oddala powództwo;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 3.401,30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Marcin Garcia Fernandez

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) SA z siedzibą w W. w pozwie z 15 kwietnia 2021 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego S. M. na swoją rzecz 269.545,69 zł oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podał, że pozwany zawarł z bankiem - zbywcą wierzycelności umowę o kredyt bezpieczny. Ponieważ nie wywiązał się z jej warunków, wezwał go do zapłaty długu w trybie art. 75c ustawy Prawo bankowe a następnie wypowiedział umowę. W związku z tym pozwany jest zobowiązany do zapłaty na jego rzecz 269.545,69 zł tytułem niespłaconego kapitału. W dniu 16 listopada 2020 r. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Postanowieniem z 19 stycznia 2021 r. referendarz sądowy umorzył to postępowanie z powodu wniesienia przez pozwanego sprzeciwu. Pozew w niniejszej sprawie jest kontynuacją tamtego postępowania, został złożony w trybie art. 505³⁷ § 2 k.p.c. i w związku z tym wnosi o uwzględnienie w ramach rozstrzygnięcia o kosztach 3.370 zł opłaty od pozwu uiszczony w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Powód podał również, że (...) SA z siedzibą w A. - prowadząca działalność bankową w Polsce poprzez (...) SA Oddział w Polsce - utworzyła bank krajowy pod nazwą (...) SA. W dniu 19 września 2011 r. bank ten został wpisany do Krajowego Rejestru Sądowego i z tą chwilą wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki (...) SA z siedzibą w A. związane z działalnością jej oddziału w Polsce. W dniu 31 grudnia 2012 r. (...) Bank (...) SA z siedzibą w W. połączyła się w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. z (...) SA. Wskutek tego nastąpiło przeniesienie całego majątku (...) SA jako banku przejmowanego na rzecz (...) Banku (...) SA jako banku przejmującego. Na skutek tego ten ostatni bank wstąpił we wszystkie prawa i

obowiązki (...) SA. Z dniem 31 października 2018 r. nastąpiło przejęcie działalności podstawowej (...) Banku (...) SA przez Bank (...) SA na podstawie art. 529 § 1 pkt 4 k.s.h., tj. przez przeniesienie na bank przejmujący części majątku banku dzielonego w formie zorganizowanej części przedsiębiorstwa w zakresie określonym w uchwale o podziale i planie podziału. W załączniku nr 1 do planu podziału wśród umów, z których prawa i obowiązki przypadają Bankowi (...) SA w W., została wymieniona umowa, z której wynika dochodzone pozwem roszczenie. W dniu 1 kwietnia 2019 r. Bank (...) zmienił nazwę na (...) Bank (...) SA.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu przyznał, że między nim a (...) SA została zawarta umowa limitu kredytowego. Jednak nikt nigdy nie poinformował go, że wierzytelności z tej umowy zostały przekazane na rzecz (...) Banku (...) SA a następnie (...) Bank (...) SA (dawniej (...) SA). Powód nie doręczył mu pisma wskazującego na prawa i obowiązki wynikające z cesji i nie określił, jaki rachunek będzie właściwy dla dalszych wpłat. Niemniej wielokrotnie zgłaszał powodowi możliwości polubownego rozwiązania sprawy i nie dał powodu do wytoczenia mu powództwa. Zgłosił na piśmie chęć restrukturyzacji swego zobowiązania oraz przedstawił działania, jakie zamierza podjąć celem spłaty długu. Pisma te pozostały bez odpowiedzi. Gdyby doszło do wypracowania ugody, powód uzyskałby zaspokojenie swego roszczenia bez wytaczania powództwa. W konsekwencji zgłoszone roszczenie jest przedwczesne i nie może korzystać z ochrony prawnej. Pozwany wskazał też, że kwestionuje samą skuteczność oświadczenia o wypowiedzeniu mu umowy limitu kredytowego. Powód nie dochował wymogów z art. 75c Prawa bankowego, gdyż dokonał wypowiedzenia mimo nierozpoznania jego wcześniejszego wniosku o restrukturyzację zobowiązania. W końcu pozwany podał, że kwestionuje także wysokość roszczenia, gdyż z dokumentów złożonych przez powoda wynika, że spełnił świadczenie w większym stopniu, niż wskazano w pozwie (k. 110-112).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 kwietnia 2008 r. (...) SA Oddział w Polsce i pozwany S. M. zawarli umowę o kredyt bezpieczny (nazywaną dalej umową). Na mocy tej umowy bank zobowiązał się udostępnić pozwanemu środki pieniężne w ramach odnawialnego limitu kredytowego na jego potrzeby bieżące do kwoty nie wyższej niż przez niego wnioskowana (§ 1 ust. 1 i 2 umowy), otworzyć rachunek kredytu dla jego obsługi (§ 3 ust. 1 umowy) i udostępnić kartę płatniczą powiązaną z rachunkiem kredytu, uprawniającą do dokonywania transakcji w ramach limitu kredytu (§ 3 ust. 3 umowy). Natomiast pozwany zobowiązał się do spłaty zadłużenia w sposób i terminie określonym w Regulaminie Kredytu Bezpiecznego udzielanego przez (...) (§ 3 ust. 5 umowy). Umowa została zawarta na okres ważności karty i ulegała automatycznemu przedłużeniu na okres ważności kolejnych kart, chyba że klient poinformuje bank o zamiarze nieprzedłużania umowy (§ 4 umowy). W § 13 umowy postanowiono, że wyżej powołany Regulamin będzie stanowić jej integralną część a pozwany potwierdził jego otrzymanie.

(dowód: umowa, k. 15-16)

28 kwietnia 2008 r. (...) SA Oddział w Polsce wydał pozwanemu kartę kredytową oraz uruchomił rachunek z limitem kredytu w kwocie 250.000 zł.

(dowód: pismo powoda z potwierdzeniem odbioru karty przez pozwanego, k. 206)

(...) SA z siedzibą w A. utworzyła bank krajowy pod nazwą (...) SA, który 19 września 2011 r. został wpisany do Krajowego Rejestru Sądowego. Nowopowstały bank wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki (...) SA z siedzibą w A. związane z działalnością jego oddziału w Polsce. W dniu 31 grudnia 2012 r. (...) Bank (...) SA z siedzibą w W. połączył się w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. z (...) SA, na skutek czego nastąpiło przeniesienie całego majątku (...) SA jako banku przejmowanego na rzecz (...) Banku (...) SA jako banku przejmującego i ten ostatni bank wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki przejętego banku. Z dniem 31 października 2018 r. nastąpiło w trybie art. 529 § 1 pkt 4 k.s.h. przejęcie działalności podstawowej (...) Banku (...) SA przez Bank (...) SA przez przeniesienie na ten ostatni bank części majątku tego pierwszego banku w postaci zorganizowanej części przedsiębiorstwa. Wśród umów, z których prawa i obowiązki

przypadły Bankowi (...) SA w W. znalazła się umowa, z której wynika roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie. W dniu 1 kwietnia 2019 r. Bank (...) zmienił nazwę na (...) Bank (...) SA.

(twierdzenia powoda, k. 8-9 uznane za przyznane wobec nie zaprzeczenia przez pozwanego)

Z powodu nie wywiązywania się przez pozwanego z obowiązku spłaty kredytu w sposób określony w umowie, na dzień 31 stycznia 2020 r. powstało po jego stronie wymagalne zadłużenie w wysokości 37.212,67 zł. W związku z tym w piśmie z 31 stycznia 2020 r. powód wezwał pozwanego do uregulowania tej zaległości w terminie 14 dni roboczych od otrzymania pisma. Wskazał przy tym, że brak wpłaty może spowodować wypowiedzenie mu umowy oraz, że w terminie 14 dni roboczych może też złożyć wniosek o restrukturyzację zadłużenia. Pismo to zostało pozwanemu doręczone we wtorek 11 lutego 2020 r. Pozwany nie dokonał spłaty zadłużenia. W związku z tym pismem sporządzonym 27 lutego 2020 r. powód wypowiedział pozwanemu umowę kredytu za sześćdziesięciodniowym okresem wypowiedzenia. Pismo to zostało wysłane 3 marca 2020 r. i odebrane przez pozwanego 10 marca 2020 r.

(dowód: pisma powoda z 31.01.2020 r. i 27.02.2020 r., 17 i 19, wydruki ze strony internetowej Poczty Polskiej SA umożliwiającej śledzenie przesyłek, k. 18 i 20)

W czasie, kiedy powód wzywał pozwanego do zapłaty pismem z 31 stycznia 2020 r. a następnie dokonał wypowiedzenia umowy kredytu, w ramach tej umowy strony obowiązywały ogólne warunki umowy dla kart kredytowych (dalej powoływane jako owu) i regulamin kart kredytowych dla klientów detalicznych (dalej powoływany jako regulamin), które weszły w życie 9 listopada 2019 r.

(twierdzenia powoda, k. 230 uznane za przyznane wobec nie zaprzeczenia przez pozwanego)

Wyżej powołane ogólne warunki umowy przewidywały, że powód może rozwiązać umowę z zachowaniem dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia, jeśli kredytobiorca opóźnia się przez co najmniej 14 dni ze spłatą minimalnej kwoty i pomimo wcześniejszego wezwania go do zapłaty tej kwoty pod rygorem wypowiedzenia umowy i w terminie nie krótszym niż 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania nie dokona zapłaty (§ 7 ust. 2 pkt 1 owu). Natomiast regulamin precyzował, co należy rozumieć przez dzień roboczy i minimalną kwotę do zapłaty.

(dowód: ogólne warunki umowy i regulamin, k. 253 i 255-256)

W piśmie z dnia 16 stycznia 2020 r. powód - działając przez pełnomocnika radcę prawnego - poinformował powoda o swoich trudnościach finansowych związanych z perturbacjami w jego działalności zarobkowej i wniósł o restrukturyzację umowy kredytu konsumpcyjnego z dnia 19 grudnia 2017 r. poprzez wydłużenie spłaty zobowiązań i zmniejszenie raty do 2.000 zł. W kolejnym piśmie - z 30 marca 2020 r. - pozwany, także przez pełnomocnika, ponownie poinformował powoda o swoich trudnościach finansowych oraz wniósł o zawieszenie spłaty istniejącego zobowiązania z tytułu umowy kredytu konsumpcyjnego z dnia 19 grudnia 2017 r. oraz dodatkowo z umowy karty kredytowej. Ponadto wniósł o przedstawienie mu propozycji planu ratalnej spłaty zadłużenia.

(dowód: pisma pozwanego, k. 113-115)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w znacznej części w oparciu o art. 230 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Na tej podstawie Sąd przyjął bez dowodów te powołane przez powoda fakty, do których pozwany się nie odniósł i które nie były niezgodne ze stanowiskiem pozwanego oraz nie budziły wątpliwości w świetle wyników rozprawy (w tym faktów, o których informacja jest powszechnie dostępna - art. 228 § 1 k.p.c.).

Część ustaleń Sąd poczynił w oparciu o dokumenty prywatne - umowę kredytu z 23 kwietnia 2013 r., pisma powoda, zawierające zawiadomienie o przyznanej limicie kredytu, wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie. Dokumenty te zostały złożone w odpisach poświadczonych za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym. Zgodnie z art. 129 § 3 k.p.c., zawarte w odpisie dokumentu poświadczony zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub

radcą Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa ma charakter dokumentu urzędowego. W związku z tym dokonane przez pełnomocnika powoda poświadczenia wierności oryginałom odpisów dokumentów korzystały z domniemania zgodności treści z prawdą (art. 244 § 1 k.p.c.). Domniemanie to nie zostało przez pozwanego obalone. W związku z tym należało przyjąć, że odpisy dokumentów są zgodne z oryginałami.

Pozwany złożył do akt kserokopie dokumentów - swoich pism do powoda. Stanowiło to w istocie zgłoszenie twierdzeń o istnieniu dokumentów o formie i treści wynikającej z kopii. Niedoniesienie się do tych kopii przez powoda stanowiło zaś nie wypowiedzenie się co do tych twierdzeń o faktach, co pozwalało uznać je za przyznane, gdyż pozostawały w zgodzie z wynikami rozprawy (art. 230 k.p.c.). Dawało to możliwość przeprowadzenia dowodów z dokumentów, których istnienie, treść i forma zostały przyjęte bez dowodów, tak jakby zostały one złożone w oryginale lub odpisie.

Dokumenty prywatne, na podstawie których dokonano ustaleń, nie budziły wątpliwości co do swojej autentyczności i co do zgodności treści z prawdą, jak też nie były przez strony podważane pod jakimkolwiek względem. Dlatego Sąd uznał je za w pełni godne zaufania.

Sąd pominął dowód z dokumentów nadesłanych przez powoda przy piśmie z 23 września 2021 r. (k. 296-346), gdyż w zakresie, w jakim dokumenty te zostały złożone w wykonaniu zobowiązania Sądu z 13 września 2021 r. (k. 256), uznał je za zbędne, wobec przyjęcia faktów zgodnie z twierdzeniami powoda na podstawie art. 230 k.p.c. Natomiast w zakresie, w jakim dokumenty te wykaczały poza powyższe zobowiązanie Sądu, wniosek o przeprowadzenie z nich dowodu był spóźniony. Podkreślenia wymaga, że spóźnienie to wystąpiło zarówno z punktu widzenia art. 205³ § 2 k.p.c. jak i art. 205¹² § 2 k.p.c. Powód na podstawie art. 205³ § 2 k.p.c. został zobowiązany do powołania wszystkich dowodów już w piśmie z 25 maja 2021 r. (k. 118), a udzielny mu ku temu termin upłynął ostatecznie 22 lipca 2021 r. (k. 132 i 135, 189-190 i 191V, 194-195 i 197). Jednocześnie powód nie uprawdopodobnił, że powołanie omawianych dowodów w tym terminie nie było możliwe, ani że potrzeba ich powołania wynikała po jego upływie. Ponadto powód złożył przedmiotowe wnioski dowodowe już po zamknięciu rozprawy, które nastąpiło 22 września 2021 r. (k. 292), a więc po granicznym terminie składania wniosków dowodowych przewidzianym w art. 205¹² § 2 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje:

Powód dochodził roszczenia o zaspokojenie swojej wierzytelności z tytułu zawartej z pozwanym umowy kredytu, a ściślej umowy o kartę kredytową. Dokonane w sprawie ustalenia potwierdziły, że strony łączyła zawarta 23 kwietnia 2008 r. umowa, na mocy której pozwany otrzymał możliwość zadłużania się za pomocą karty kredytowej do określonego na 250.000 zł limitu i był zobowiązany do dokonywania spłat kredytu i płacenia odsetek w sposób i na warunkach w umowie ustalonych. Było bezsporne, że od pewnego momentu pozwany przestał wywiązywać się z tego obowiązku. W związku z tym powód najpierw wezwał go do zapłaty a następnie wypowiedział mu umowę. Pozwany zarzucał nieskuteczność tego wypowiedzenia i Sąd uznał ten zarzut za uzasadniony, ale z innych przyczyn niż powoływane przez pozwanego.

Pozwany powoływał się na to, że powód uchybił art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, gdyż dokonał wypowiedzenia przed rozpoznaniem jego wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Art. 75c Prawa bankowego przewiduje w ust. 1, że jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych, natomiast w ust. 2, że w wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Przepis ten jest mało precyzyjny. Odczytywany dosłownie oznaczałby, że po powstaniu każdej, nawet najmniejszej zaległości bank ma obowiązek wdrażać przewidzianą w nim procedurę upominawczą. Wydaje się to absurdalne. Nie przesądzając tej kwestii wobec braku takiej potrzeby, wskazać jednak trzeba, że z uwagi na cel normy wynikającej z tego przepisu i jej charakter, procedura upominawcza w niej przewidziana musi być stosowana w każdym przypadku powstania takiego opóźnienia w spłacie, które bank uzna za stanowiące podstawę do wypowiedzenia umowy. Innymi słowy

przewidziana w art. 75c Prawa bankowego procedura winna w każdym przypadku poprzedzać wypowiedzenie umowy kredytu bankowego z powodu zaległości w jego spłacie.

Z art. 75c ust. 1 Prawa bankowego można też wywieść wniosek, że w sytuacji gdy wezwany do zapłaty kredytobiorca złoży w dobrej wierze wniosek o restrukturyzację zadłużenia, bank nie powinien dokonywać wypowiedzenia umowy kredytu, dopóki nie oceni negatywnie tego wniosku i nie zawiadomi o tym kredytobiorcy.

Powyższa wykładnia art. 75c ust. 1 Prawa bankowego nie prowadziła jednak do uznania wypowiedzenia za bezskuteczne z powodów powołanych przez pozwanego. Złożony przez niego wniosek o restrukturyzację z 16 stycznia 2020 r. dotyczył bowiem gotówkowego kredytu konsumpcyjnego z 19 grudnia 2017 r. (k. 113), a więc innego niż ten, którego dotyczy pozew w niniejszej sprawie. Z kolei pismo pozwanego z 30 marca 2020 r., które odnosiło się do kredytu (k. 115), którego dotyczy pozew, po pierwsze, nie zawierało wniosku o restrukturyzację a po drugie, zostało wysłane już po doręczeniu pozwanemu wypowiedzenia, więc z oczywistych względów nie mogło mieć wpływu na jego skuteczność.

Dokonanego przez powoda wypowiedzenia umowy kredytu nie można było jednak uznać za skuteczne z dwóch innych względów.

Po pierwsze, powód nie udowodnił, aby dokonał wypowiedzenia z zachowaniem przewidzianej w § 7 owu procedury. Na mocy § 7 owu powód mógł rozwiązać umowę z zachowaniem dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia, tylko w razie opóźnienia się pozwanego przez co najmniej 14 dni ze spłatą minimalnej kwoty do zapłaty, pomimo wezwania go do jej uregulowania w terminie 14 dni roboczych. Przepis ten przewiduje następującą sekwencję zdarzeń poprzedzających wypowiedzenie: powstanie opóźnienia w spłacie kwoty minimalnej, utrzymywanie się opóźnienia przez 14 dni, wystosowanie wezwania do zapłaty kwoty minimalnej w terminie 14 dni roboczych, bezskuteczny upływ tego terminu. Powód nawet nie wskazał w pozwie, że w przypadku pozwanego powstała tego rodzaju sytuacja. Nie wynika to też z żadnych złożonych przez niego dokumentów. W szczególności nie potwierdza tego historia rachunku klienta (k. 138-139 i 140-183), gdyż nie wynika z niej (ani z innych dowodów), w jakiej dacie powstała minimalna kwota do zapłaty w rozumieniu regulaminu. W związku z tym nie można było ocenić, czy przed dokonaniem wezwania do zapłaty opóźnienie utrzymywało się przez 14 dni. Przede wszystkim jednak, nie sposób powiązać podanych w historii dwóch numerów rachunków bankowych z przedmiotową umową. Numery te nie pokrywają się ani z numerem podanym w piśmie powoda, przy którym doręczono pozwanemu pierwszą kartę kredytową (k. 206), ani z numerem wskazanym przez powoda w wezwaniu do zapłaty i wypowiedzeniu i przez pozwanego w jego piśmie z 30.03.2020 r. (k. 17, 19, 115).

Podkreślenia wymaga, że nie było możliwości uznania faktu, że przedmiotowa historia rachunku dotyczy spornej umowy, za przyznany na podstawie art. 230 k.p.c. Sprzeciwiało się temu to, że pozwany nie mógł mieć w tym zakresie żadnej wiedzy, gdyż ewentualny związek rachunków podanych w historii ze znanym pozwanemu rachunkiem karty musiałby być wynikiem jakichś wewnętrznych technicznych rozwiązań powoda, które z natury rzeczy nie mogły być pozwanemu znane. Jednocześnie powód w żaden sposób nie wyjaśnił, dlaczego w przedmiotowej historii figurują inne numery rachunków niż znany pozwanemu i używany przez powoda w korespondencji z nim.

Po drugie, powód dokonał wypowiedzenia przed końcem terminu, którego upływ go do tego uprawniał. Powód przed wypowiedzeniem pozwanemu umowy wysłał mu wezwanie do dokonania zapłaty długu w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania pisma. Była to niewątpliwie realizacja wymogu przewidzianego w § 7 ust. 2 pkt 1 owu i w art. 75c Prawa bankowego. Według § 1 pkt 15 regulaminu, dniami roboczymi są kolejne dni tygodnia od poniedziałku do piątku z wyłączeniem dni ustawowo wolnych od pracy. Pozwany otrzymał wezwanie do zapłaty we wtorek 11 lutego 2020 r. Czternasty dzień roboczy liczony od tego dnia przypadł na 2 marca 2020 r. i dopiero z końcem tego dnia upłynął termin. Tymczasem powód sporządził oświadczenie o wypowiedzeniu umowy już 27 lutego 2020 r., a więc przed upływem terminu. Naruszył w ten sposób § 7 regulaminu, który, jak już wyżej wykazano, uprawniał go do dokonania wypowiedzenia dopiero po bezskutecznym upływie terminu 14 dni roboczych liczonych od dnia doręczenia wezwania do zapłaty.

Podkreślenia wymaga, że samo złożenie oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy w formie pisemnej dokonuje się już w momencie podpisania pisma (art. 60 k.c.), a nie dopiero z chwilą nastąpienia skutku prawnego, które to oświadczenie może wywołać, kiedy dojdzie do adresata (art. 61 § 1 k.c.). Dlatego przesłanki uprawniające do złożenia takiego oświadczenia muszą być spełnione w chwili podpisywania pisma, a nie jego dotarcia do adresata.

Wypowiedzenie umowy jest z reguły bardzo dotkliwe dla kredytobiorcy, dlatego skorzystanie z niego może nastąpić tylko po wyczerpaniu przewidzianych w ustawie i umowie środków mniej dolegliwych, np. odpowiednich wezwań (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2015 r., V CSK 698/14, nie publ., dostępny w bazie L.). Decyzja banku o wypowiedzeniu umowy, pomimo nieszczęcia działań upominawczych przewidzianych w postanowieniach umowy lub przepisach prawa, stanowi rażące ich naruszenie i godzi w interes konsumenta, co uzasadnia uznanie wypowiedzenia za nieskuteczne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r., II CSK 750/15, nie publ., dostępny w zbiorze L.). Tak samo, jak nieszczęcie działań upominawczych, należy traktować naruszenie regulacji dotyczących przesłanek podejmowania poszczególnych czynności w procedurze upominawczej i terminów uprawniających do ich dokonywania. Odmienna interpretacja stanowiłaby akceptację dla ewidentnej nielojalności banku względem konsumenta i zgodę na działania bezprawne, godzące w interes konsumenta.

Z tych względów dokonane przez powoda wypowiedzenie było nieskuteczne, jako dokonane z naruszeniem postanowień umowy.

W konsekwencji nieskuteczności wypowiedzenia umowy roszczenie powoda było wymagalne tylko w zakresie tej części kredytu, której termin płatności minął przed dniem wyrokowania. Z dokonanych ustaleń wynikało, że na dzień 31 stycznia 2020 r. zadłużenie pozwanego wynosiło 37.212,67 zł. Zgromadzony materiał nie dawał podstaw do ustalenia wysokości ewentualnego zadłużenia narosłego po dniu 31 stycznia 2020 r. W konsekwencji zasądzeniu na rzecz powoda podlegała jedynie kwota 37.212,67 zł. W związku z tym, Sąd orzekł, jak w punkcie 1 wyroku.

W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu, gdyż istnienie i wysokość materialnoprawnego roszczenia powoda nie zostały wykazane - punkt 2 wyroku.

Koszty procesu Sąd między stronami stosunkowo rozdzielił na podstawie art. 100 k.p.c. Powód wygrał proces w 14 %. Tylko po jego stronie wystąpiły koszty, które w sumie wyniosły 24.295 zł (opłata od pozwu 13.478 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 10.800 zł, opłata skarbową 17 zł). 14 % z tej sumy to kwota 3.401,30 zł i ją tytułem kosztów Sąd przyznał w punkcie 3 wyroku.

SSO Marcin Garcia Fernandez